Agatha Christie

Ai obținut tot ce dorești?

— Par ici, madame.

O femeie înaltă, într-o haină de blană de nurcă îl urmă pe hamalul său încărcat din greu de-a lungul peronului gării din Lyon.

Purta o pălărie de lână împletită, de culoare maro închis, trasă pe o parte. Partea cealaltă înfățișa un profil încântător, delicat şi bucle mici aurii strânse buchet peste o ureche ca o scoică. Tipul de americancă, ea era o ființă foarte atrăgătoare şi aproape toți bărbații se întorceau să se uite după ea, în timp ce trecea pe lângă vagoanele trenului. Mari plăcuțe erau prinse pe părțile laterale ale vagoanelor: Paris-Athenes. Paris-Bucharest. Paris-Stamboul.

La ultima plăcuță hamalul se opri brusc. Desfăcu funia care ținea bagajele legate şi ele căzură greoaie.

— Voici, madame.

Conductorul de la vagonul de dormit stătea lângă trepte. Înaintă spunând: „Bonsoir, madame" cu un aer îndatoritor, probabil, din cauza frumuseții şi perfecțiunii hainei de nurcă.

Femeia îi întinse biletul ei pentru vagonul de dormit.

— Numărul şase, zise el, pe aici.

Sări sprinten în tren şi femeia îl urmă. În timp ce se grăbea pe coridor după el, ea aproape se ciocni de un domn cu prestanță care ieşea din compartimentul vecin.

Observă pentru o clipă fața lui mare, blândă, cu ochi binevoitori.

— Voici, madame.

Agatha Christie

Ai obţinut tot ce doreşti?

— Par ici, madame.

O femeie înaltă, într-o haină de blană de nurcă îl urmă pe hamalul său încărcat din greu de-a lungul peronului gării din Lyon.

Purta o pălărie de lână împletită, de culoare maro închis, trasă pe o parte. Partea cealaltă înfăţişa un profil încântător, delicat şi bucle mici aurii strânse buchet peste o ureche ca o scoică. Tipul de americancă, ea era o fiinţă foarte atrăgătoare şi aproape toţi bărbaţii se întorceau să se uite după ea, în timp ce trecea pe lângă vagoanele trenului. Mari plăcuţe erau prinse pe părţile laterale ale vagoanelor: Paris-Athenes. Paris-Bucharest. Paris-Stamboul.

La ultima plăcuţă hamalul se opri brusc. Desfăcu funia care ţinea bagajele legate şi ele căzură greoaie.

— Voici, madame.

Conductorul de la vagonul de dormit stătea lângă trepte. Înaintă spunând: „Bonsoir, madame” cu un aer îndatoritor, probabil, din cauza frumuseţii şi perfecţiunii hainei de nurcă.

Femeia îi întinse biletul ei pentru vagonul de dormit.

— Numărul şase, zise el, pe aici.

Sări sprinten în tren şi femeia îl urmă. În timp ce se grăbea pe coridor după el, ea aproape se ciocni de un domn cu prestanţă care ieşea din compartimentul vecin.

Observă pentru o clipă faţa lui mare, blândă, cu ochi binevoitori.

— Voici, madame.

Conductorul îi arătă compartimentul. Deschise fereastra şi îl fluieră pe hamal. Acesta aduse bagajele şi le puse sus pe plase. Femeia se aşeză.

Pe scaun, lângă ea aranjă o casetă mică roşie şi poşeta. Vagonul era încălzit, dar nu părea să-i treacă prin cap să-şi scoată blana. Privi pe fereastră cu ochi absenţi. Oamenii se grăbeau încolo şi încoace pe peron. Erau vânzători de ziare, de perne, ciocolată, fructe, apă minerală. Îi arătau mărfurile, dar ochii ei se uitau în gol prin ele. Gara din Lyon dispăru în urmă. Pe faţa ei se citea tristeţe şi îngrijorare.

— Doamnă, sunteţi bună să-mi arătaţi paşaportul?

Cuvintele nu o treziră din visare. Conductorul stând în uşă, le repetă. Elsie Jeffries se ridică surprinsă.

— Mă scuzaţi, ce doriţi?

— Paşaportul dumneavoastră, doamnă.

Îşi deschise poşeta, scoase paşaportul şi i-l dădu.

— Totul o să fie în ordine, doamnă, vă stau la dispoziţie cu orice. O uşoară pauză semnificativă. Voi merge cu doamna până la Istanbul.

Elsie scoase o bancnotă de 50 de franci şi i-o dădu. O acceptă ca un om obişnuit cu bacşişurile şi întrebă când dorea să i se facă patul şi dacă vroia să ia masa de seară.

După ce stabili treburile astea, se retrase şi aproape imediat omul de la restaurant veni grăbit pe coridor agitându-şi micul său clopoţel şi strigând: „Premier service. Premier service”.

Elsie se ridică, se eliberă de haina grea de blană, se privi puţin în oglinjoară, îşi luă geanta şi caseta cu bijuterii şi ieşi pe coridor. Abia făcuse câţiva paşi când omul de la restaurant se întoarse grăbit. Ca să-l evite, Elsie se dădu înapoi pentru o clipă în pragul compartimentului alăturat, care acum era gol. Acum omul trecuse şi ea se pregătea să îşi continue drumul spre vagonul-restaurant, privirea îi

căzu din întâmplare pe eticheta valizei care se afla pe un scaun.

Era o geantă mare din piele, puţin uzată. Pe etichetă erau cuvinte: „J. Parker Pyne, pasager spre Istambul”. Valiza însăşi purta iniţialele „P. P.”.

O expresie de uimire se ivi pe faţa fetei. Ezită o clipă pe coridor, apoi, întorcându-se în compartimentul ei apucă un exemplar din „The Times” pe care-l pusese pe măsuţă, împreună cu nişte reviste şi cărţi.

Parcurse coloanele cu reclame de pe prima pagină, dar ceea ce căuta nu se afla acolo. Uşor încruntată, se îndreptă spre vagonul-restaurant.

Picolo-ul îi arăta un scaun la o masă deja ocupată de un bărbat – cel cu care aproape se ciocnise pe coridor. De fapt, proprietarul valizei din piele.

Elsie se uită pe furiş la el. Părea foarte blând, binevoitor şi, într-un fel pe care nu-l puteai explica, extraordinar de încurajator. Se purta de o manieră rezervată britanică şi, abia după ce au adus fructele, vorbi:

— S-a încălzit foarte tare aici, spuse el.

— Da. Aş vrea să se deschidă o fereastră, zise Elsie.

Zâmbi trist.

— Imposibil! Toţi cei prezenţi, cu excepţia noastră, ar protesta.

Ea îi zâmbi în loc de răspuns şi nici unul nu mai spuse nimic.

Aduseră cafeaua şi nota de plată, indescifrabilă, ca de obicei. După ce a pus câteva bancnote pe ea, Elsie şi-a luat, deodată, tot curajul.

— Scuzaţi-mă, murmură ea, v-am văzut numele pe valiză – Parker Pyne. Sunteţi… sunteţi cumva…?

Ezita şi atunci el îi sări repede în ajutor.

— Cred că eu sunt. Adică – cită din anunţul pe care Elsie îl văzuse de nenumărate ori în „The Times” şi pe care-l căutase, fără succes, chiar adineauri: „Sunteţi fericit? Dacă

nu, consultaţi-l pe domnul Parker Pyne.” Da, chiar eu sunt acela.

— Aşa deci. Ce… ce extraordinar! exclamă Elsie.

El dădu negativ din cap.

— Nu-i chiar aşa. Extraordinar din punctul dumneavoastră de vedere, dar nu dintr-al meu. Zâmbi încurajator, apoi se aplecă în faţă. Majoritatea celorlalte persoane părăsiră vagonul-restaurant. Deci sunteţi nefericită? o întrebă el.

— Eu…, începu Elsie şi se opri.

— N-aţi fi spus „ce extraordinar” altfel, sublinie el.

Elsie tăcu câteva clipe. Se simţea ciudat de alinată de simpla prezenţă a domnului Parker Pyne.

— Da, aşa e, recunoscu ea. Sunt nefericită. Cel puţin sunt îngrijorată.

El dădu din cap înţelegător.

— Ştiţi, continuă ea, s-a întâmplat un lucru foarte curios şi nu ştiu câtuşi de puţin cum să procedez.

— Să zicem că mi-aţi povesti, îi sugeră domnul Pyne.

Elsie se gândi la anunţul lui Pyne. Împreună cu Edward îl comentaseră adesea şi râseseră. Nu se gândise niciodată că ea. Poate că n-ar trebui… Dacă domnul Parker Pyne era un şarlatan… Dar arăta… cumsecade!

Elsie se decise. Orice, numai să scape de grija asta.

— Am să vă spun. Mă duc la Constantinopole unde e soţul meu. Se ocupă de multe afaceri în Orient şi, anul acesta, a considerat că e necesar să se ducă acolo. A plecat acum două săptămâni. Urma să aranjeze lucrurile ca să mă duc şi eu după el. Am fost foarte bucuroasă. Ştiţi, n-am fost niciodată în străinătate, mai înainte. Suntem de şase luni în Anglia.

— Amândoi sunteţi americani? Şi, probabil, nu sunteţi căsătoriţi de mult timp!

— Suntem căsătoriţi de un an şi jumătate.

— Fericiţi?

— O, da, Edward este adorabil. Ezită. Nu se acomodează cu toate. Doar puţin. Aş zice că e inflexibil. Din prea multă

moştenire puritană. Dar e adorabil, adăugă ea grăbită.

Domnul Parker Pyne o privi gânditor câteva minute, apoi îi spuse să continue.

— S-a întâmplat la o săptămână, după plecarea lui Edward. Răspundeam la o scrisoare în biroul lui când am observat că sugativa era nouă şi curată, cu excepţia câtorva rânduri. Tocmai citisem o povestire detectivă cu un clu în tamponul de sugativă, aşa că, pentru a mă distra, l-am dus la oglindă. Dar chiar am vrut numai să mă distrez, domnule Pyne, ştiţi, e un om atât de blând, că nimeni nu s-ar gândi că ar putea face ceva rău.

— Da, da vă înţeleg.

— Era destul de uşor de citit. Întâi era cuvântul „soţie”, apoi „Simplon Express” şi mai jos, „chiar înainte de Veneţia ar fi momentul cel mai potrivit”.

Ea se opri.

— Curios, spuse domnul Pyne. Deosebit de curios. Era scrisul soţului?

— O, da. Mi-am bătut capul, dar tot nu-mi pot da seama ce l-ar determina să scrie rândurile cu conţinutul acela.

— Chiar înainte de Veneţia ar fi momentul cel mai potrivit”, repetă domnul Parker Pyne. Deosebit de curios.

Doamna Jeffries se aplecase în faţă, uitându-se la el cu o speranţă care-l flata.

— Ce să fac? întrebă ea simplu.

— Mă tem, zise domnul Parker Pyne, că va trebui să aşteptăm până se apropie Veneţia. Luă un prospect de pe masă. Iată orarul trenului nostru. Soseşte la Veneţia mâine după-amiază, la ora două şi douăzeci şi şapte de minute!

Se uitară unul la altul.

— Lăsaţi pe mine, spuse Parker Pyne.

Era ora două şi cinci minute. Simplon Express avea o întârziere de unsprezece minute. Trecuse de Mestre cu un sfert de oră mai devreme.

Domnul Parker Pyne stătea cu doamna Jeffries în compartimentul acesteia. Până atunci călătoria se

desfăşurase în mod plăcut şi fără vreun incident. Dar acum sosise momentul când, dacă ceva urma să se întâmple, probabil s-ar fi întâmplat. Domnul Parker Pyne şi Elsie stăteau faţă în faţă. Inima-i bătea tare şi ochii se uitau la el neliniştiţi, parcă l-ar fi rugat să o încurajeze.

— Păstraţi-vă tot calmul, zise el. Sunteţi în deplină siguranţă. Eu sunt aici.

Deodată un ţipăt se auzi pe coridor.

— O, uite, uite! Trenul a luat foc!

Dintr-o mişcare, Elsie şi domnul Parker Pyne au ieşit pe coridor. O femeie agitată, cu o figură de slavă arăta speriată cu degetul. Dintr-un compartiment din faţă ieşea un nor de fum. Domnul Parker Pyne şi Elsie se repeziră pe coridor. Alţii îi urmară. Compartimentul respectiv era plin de fum. Primii sosiţi se retrăgeau tuşind. Apăru conductorul.

— Compartimentul este gol! strigă el. Nu vă alarmaţi messieurs et dames. Le feu va fi stins.

O mulţime de întrebări şi răspunsuri agitate umplură coridorul. Trenul trecea pe podul care leagă Veneţia de peninsulă.

Deodată, domnul Parker Pyne se întoarse, făcându-şi loc prin grupul de oameni pentru a reveni în compartimentul Elsiei. Doamna cu faţa de slavă se aşezase respirând adânc aer prin fereastra deschisă.

— Scuzaţi-mă, doamnă, spuse Parker Pyne, dar acesta nu este compartimentul dumneavoastră.

— Ştiu, ştiu, spuse doamna de origine slavă. Pardon. Din cauza şocului, a emoţiei… inima mea. Se aşează şi făcu semn spre fereastra deschisă. Îşi trase din nou adânc aer în piept,

Domnul Parker Pyne stătea în prag. Vocea sa era ocrotitoare şi încurajatoare.

— Nu trebuie să vă temeţi, zise el. Nu cred deloc că focul e serios.

— Nu? Ah, ce noroc! Mă simt mai bine. Dădu să se ridice. Am să mă întorc în compartimentul meu.

— Încă nu. Domnul Parker Pyne o apăsă încet pe umăr să se aşeze. Am să vă rog să aşteptaţi o clipă, doamnă.

— Domnule, dar cum vă permiteţi!

— Doamnă, o să rămâneţi.

Vocea lui suna rece. Femeia se aşează uitându-se la el. Atunci apăru Elsie.

— Se pare că a fost o bombă fumigenă, spuse ea pe nerăsuflate. O glumă pur şi simplu ridicolă. Conductorul e furios. Întreabă pe toată lumea…

Se întrerupse, uitându-se cu ochii mari la femeia din vagon.

— Doamnă Jeffries, întrebă domnul Parker Pyne, ce duceţi în caseta aia mică roşie?

— Bijuteriile mele.

— Vă rog, fiţi atât de bună şi uitaţi-vă dacă toate sunt acolo.

Urmă un torent de vorbe din partea doamnei cu chip slav. Vorbea în franceză ca să-şi exprime mai bine sentimentele.

Între timp, Elsie apucase caseta cu bijuterii.

— O! strigă ea, e deschisă.

— Et je porterai plainte ŕ la Compagnie des Wagons-lits, termină doamna slavă.

— Au dispărut! strigă Elsie. Toate! Brăţara mea cu diamante. Şi colierul pe care mi l-a dat tăticu’. Şi inelele cu smarald şi rubin. Şi nişte broşe cu diamante frumoase. Slavă domnului că mi-am pus perlele. O, domnule Pyne, ce-o să facem?

— Dacă îl veţi aduce pe conductor, zise domnul Parker Pyne, eu o să am grijă ca femeia asta să nu părăsească compartimentul până vine el.

— Scélérat! Monstre! ţipă doamna cu figură de slavă. Continuă cu alte insulte. Trenul intra în Veneţia.

Evenimentele din următoarea jumătate de oră ar putea fi pe scurt rezumate. Domnul Parker Pyne a avut de-a face cu câteva oficialităţi diferite în câteva limbi diverse şi suferi un eşec. Doamna cea suspectă consimţi să fie percheziţionată

şi plecă fără nici o bănuială asupra sa. Bijuteriile nu erau la ea.

Între Veneţia şi Trieste, domnul Parker Pyne şi Elsie analizară cazul.

— Când v-aţi văzut, de fapt ultima dată bijuteriile?

— Azi-dimineaţă. Am pus la loc nişte cercei cu safire pe care i-am purtat ieri şi am luat o pereche numai din perle.

— Şi toate bijuteriile celelalte erau acolo?

— Ştiţi, normal că nu m-am uitat printre ele. Dar părea ca de obicei. Un inel sau aşa ceva ar fi putut lipsi, dar nu mai mult.

Domnul Parker Pyne încuviinţă.

— Acum, când conductorul a aranjat compartimentul azi-dimineaţă?

— Aveam caseta la mine în vagonul-restaurant. O iau întotdeauna cu mine. N-am lăsat-o niciodată, cu excepţia momentului în care am fugit pe coridor.

— Aşadar, conchise domnul Parker Pyne, acea inocentă jignită, doamna Subayska sau cum o fi chemând-o, trebuie să fi fost hoaţa. Dar ce dracu o fi făcut cu lucrurile? S-a aflat aici doar vreun minut şi jumătate, doar atât cât să deschidă caseta cu o cheie-duplicat şi să scoată bijuteriile, da, dar mai departe?

— Ar fi putut să i le dea altcuiva?

— Nu prea cred. M-am întors şi mi-am croit drum pe coridor. Dacă cineva ar fi ieşit din compartimentul acesta l-aş fi văzut.

— Poale le-a aruncat pe fereastră cuiva?

— Excelentă sugestie, numai că, în momentul acela, se întâmpla să trecem peste mare. Ne aflam pe pod.

— Atunci trebuie să le fi ascuns în vagon.

— Hai să le căutăm.

Cu o adevărată energie transatlantică, Elsie începu să caute. Domnul Parker Pyne participa într-o manieră oarecum absentă. Când i se reproşă că nu-şi dă osteneala, se scuză.

— Mă gândesc că trebuie să trimit o telegramă destul de importantă la Trieste, îi explică el.

Elsie primi cu răceală explicaţia. Domnul Parker Pyne scăzuse mult în ochii ei.

— Mă tem că sunteţi supărată pe mine, doamnă Jeffries, zise el modest.

— Da, nu prea aţi avut mult succes, răspunse ea.

— Dar, dragă doamnă, trebuie să ţineţi minte că eu nu sunt detectiv. Jaful şi crima nu reprezintă deloc preocuparea mea. Inima umană e regatul meu.

— Bine, eram puţin nefericită când m-am urcat în trenul ăsta, spuse Elsie, dar nu în halul în care sunt acum! Îmi vine să plâng în hohote. Brăţara mea cea frumoasă, cea frumoasă… Şi inelul cu smarald pe care Edward mi l-a dăruit când ne-am logodit.

— Dar, bineînţeles, sunteţi asigurată împotriva jafului? o întrerupse Pyne.

— Dacă sunt? Nu ştiu. Da, îmi închipui că sunt. Dar e vorba cât de mult ţii la lucruri domnule Pyne.

Trenul îşi micşoră viteza. Domnul Parker Pyne se uită pe fereastră. Trieste, spuse el. Trebuie să trimit telegrama.

— Edward!

Faţa Elsiei se lumină când îşi zări soţul grăbindu-se s-o întâmpine pe peronul de la Istanbul. Pentru moment, chiar şi pierderea bijuteriilor ei îi fugi din minte. Uitase cuvintele curioase pe care le găsise pe sugativă. Uitase totul în afară de faptul că trecuseră două săptămâni de când nu-şi văzuse soţul şi că, în pofida faptului că era sobru şi inflexibil, el era cu adevărat un bărbat foarte atractiv.

Tocmai erau pe punctul de a părăsi gara când Elsie simţi pe umăr o bătaie prietenească şi, întorcându-se, îl văzu pe domnul Parker Pyne. Faţa lui blândă radia de bucurie.

— Doamnă Jeffries, spuse el, sunteţi bună să-mi faceţi o vizită la hotelul Tokatlian peste jumătate de oră? Cred că s-ar putea să am nişte veşti bune pentru dumneavoastră.

Elsie se uită nesigură la Edward. Apoi făcu prezentările:

— Acesta este soţul meu – domnul Parker Pyne.

— Aşa cum cred că v-a telegrafiat soţia, bijuteriile ei i-au fost furate, spuse domnul Parker Pyne. Fac tot ce pot ca s-o ajut să le recupereze. Cred c-aş putea avea noutăţi pentru ea în jumătate de oră!

Elsie se uită întrebătoare la Edward. Acesta răspunse prompt:

— Ar trebui să te duci, dragă. Tokatlian, aţi spus domnule Pyne? E-n regulă; voi avea grijă să ajungă acolo.

Cam o jumătate de oră mai târziu, Elsie a fost condusă în salonul domnului Parker Pyne. Se ridică s-o întâmpine.

— Aţi fost dezamăgită de mine, doamnă Jeffries, spuse el. Nu negaţi asta acum. Ei bine, eu nu pretind că sunt magician, dar fac ce pot. Uitaţi-vă în asta.

Întinse peste masă o cutie mică înaltă din carton. Elsie o deschise. Inele, broşe, brăţări, colierul, toate erau acolo.

— Domnule Pyne, ce minunat! Ce, ce extraordinar!

Domnul Parker Pyne zâmbi modest.

— Mă bucur că nu v-am înşelat aşteptările, draga mea doamnă!

— O, domnule Pyne, mă faceţi să mă simt prost! De la Trieste m-am purtat groaznic cu dumneavoastră şi acum, poftim, asta. Dar cum de le-aţi găsit? Când? Unde?

Domnul Parker Pyne dădu din cap meditativ.

— E o poveste lungă, spuse el. O s-o auziţi într-o zi. De fapt, s-ar putea s-o aflaţi foarte curând.

— De ce nu pot chiar acum?

— Sunt motive… spuse domnul Parker Pyne.

Şi Elsie a trebuit să plece, fără să-i fie satisfăcută curiozitatea.

După ce plecă, domnul Parker Pyne îşi luă pălăria şi bastonul şi ieşi în stradă. Mergea zâmbind în sinea lui până ce ajunse la o cafenea mică, pustie la ora aceea şi de unde se vedea Cornul de Aur. De cealaltă parte, moscheele Istanbulului îşi etalau minaretele suple pe fundalul cerului de după-amiază. Era foarte frumos. Domnul Pyne se aşeză

şi comandă două cafele. Erau tari şi dulci. Tocmai începuse să soarbă din a sa, când un bărbat se aşează pe scaunul din faţă. Era Edward Jeffries.

— V-am comandat o cafea, spuse domnul Parker Pyne, arătându-i ceşcuţa.

Edward împinse cafeaua într-o parte. Se aplecă peste masă.

— Cum aţi aflat? întrebă el.

Domnul Parker Pine sorbi din cafea visător.

— Soţia v-a povestit despre descoperirea ei de pe sugativă? Nu? O, atunci o să vă spună; a uitat pentru moment.

El îi relată descoperirea soţiei.

— Foarte bine; asta se lega perfect cu incidentul curios întâmplat chiar înainte de Veneţia. Pentru un motiv oarecare dumneavoastră aţi pus la cale furtul bijuteriilor soţiei. Dar, de ce propoziţia: „chiar înainte de Veneţia ar fi momentul cel mai potrivit?” Părea să n-aibă sens. De ce n-aţi lăsat-o pe agenta dumneavoastră să-şi aleagă momentul şi locul?

Şi atunci, deodată, am văzut motivul. Bijuteriile soţiei au fost furate înainte ca dumneavoastră înşivă să fi plecat din Londra şi au fost înlocuite cu duplicate. Dar soluţia asta nu v-a satisfăcut. Sunteţi un tânăr conştiincios, scrupulos. Aveţi oroare ca vreun servitor sau o altă persoană nevinovată să fie suspectată. Un jaf trebuie într-adevăr să aibă loc undeva şi într-o manieră care să nu lase să planeze nici o suspiciune asupra vreunei cunoştinţe sau a cuiva din casă.

Complicei dumneavoastră i s-a dat o cheie pentru cutia cu bijuterii şi o bombă fumigenă. La momentul potrivit, ea dă alarma, se repede în compartimentul soţiei, deschide caseta şi aruncă duplicatele în mare. Ea poate fi bănuită şi percheziţionată, dar nu se poate dovedi nimic împotriva ei, din moment ce bijuteriile nu sunt la ea.

Şi acum importanţa locului ales devine clară. Dacă bijuteriile ar fi fost aruncate doar afară lângă linie, ele ar fi

putut fi găsite. De aici, importanţa singurului moment când trenul traversează marea.

Între timp, faceţi aranjamentele pentru a vinde bijuteriile aici. Trebuie să predaţi pietrele preţioase numai când jaful a avut într-adevăr loc. Dar telegrama mea v-a parvenit la timp. Aţi ascultat de instrucţiunile mele şi aţi depozitat cutia cu bijuterii la Tokatlian până la sosirea mea, ştiind că, altfel, vă ameninţam să aduc problema la cunoştinţă poliţiei. Aţi ascultat şi instrucţiunile mele de-a ne întâlni aici.

Edward Jeffries se uita rugător la domnul Parker Pyne. Era un tânăr prezentabil înalt şi blond, cu o bărbie rotundă şi ochii mari.

— Cum aş putea să vă fac să înţelegeţi? izbucni el pe un ton lipsit de speranţă. Dumneavoastră trebuie să vă par doar un hoţ ordinar.

— Câtuşi de puţin, îl contrazise Parker Pyne. Dimpotrivă, aş zice că sunteţi aproape exagerat de cinstit. Sunt obişnuit cu clasificarea tipurilor umane. Dumneata, dragă domnule, te situezi, natural, în categoria victimelor. Acum, spune-mi toată povestea.

— V-o pot spune într-un cuvânt: şantaj.

— Da?

— Aţi văzut-o pe soţia mea; v-aţi dat seama ce fiinţă pură, inocentă este, care nu cunoaşte şi nu se gândeşte la rău.

— Da, da.

— Are cele mai minunat de pure idealuri. Dacă ar descoperi ceea ce am făcut, m-ar părăsi.

— Ştiu eu? Dar nu asta este chestiunea. Ce-ai făcut, prietene? Îmi închipui că-i o afacere cu vreo femeie!

Edward Jeffries dădu trist din cap.

— După căsătorie sau înainte?

— Înainte, o, înainte.

— Bine, bine, dar ce s-a întâmplat?

— Nimic, absolut nimic. Asta-i partea cea mai nenorocită. S-a întâmplat într-un hotel din Indiile de Vest. Acolo stătea o femeie foarte frumoasă – o doamnă Rossiter. Soţul ei era un

om violent; avea cele mai sălbatice manifestări. Într-o noapte a ameninţat-o cu un revolver. A scăpat de el şi a venit în camera mea. Era pe jumătate nebună de groază. Ea… ea m-a rugat s-o las să stea până dimineaţă. Eu…ce altceva puteam face?

Domnul Parker Pyne se uită sobru la tânăr şi acesta îi întoarse privirea în care se citea o corectitudine perfectă. Domnul Parker Pyne oftă:

— Cu alte cuvinte, ca s-o spunem pe şleau, aţi fost luat drept nătăfleţ, domnule Jeffries.

— Chiar aşa…

— Da, da. Un truc foarte vechi, dar adesea reuşeşte la tinerii scrupuloşi. Îmi închipui că atunci când s-a anunţat apropierea căsătoriei, aţi început să fiţi presat?

— Da. Am primit o scrisoare. Dacă nu trimiteam o anumită sumă de bani, totul avea să fie dezvăluit viitorului meu socru: cum o determinasem pe acea tânără femeie să facă o pasiune pentru mine şi să se îndepărteze de soţul ei; cum fusese văzută venind în camera mea. Soţul avea de gând să divorţeze. Domnul Pyne, cu adevărat întreaga afacere mă punea în cea mai proastă lumină.

Îşi şterse fruntea ca un om hărţuit.

— Da, da, cunosc. Aşa că aţi plătit. Şi din când în când vă tapau de bani.

— Da. Aceasta era ultima soluţie salvatoare. Afacerile noastre au fost foarte rău afectate de stagnarea economică. N-am mai putut face rost de bani lichizi. M-am gândit la acest plan. Luă ceaşca cu cafea rece, se uită absent la ea şi o dădu peste cap. Ce mă fac acum? întrebă el patetic. Ce mă fac, domnule Pyne?

— Te vei lăsa ghidat de mine, spuse Parker Pyne ferm. Am să tratez cu cei care te torturează. În privinţa soţiei, te duci direct la ea şi-i spui adevărul sau cel puţin o parte din el. Singurul punct unde vei devia de la adevăr se referă la faptele veritabile din Indiile de Vest. Trebuie să-i ascunzi

faptul că ai fost… că ai fost luat drept nătăfleţ, cum am zis mai înainte.

— Dar…

— Dragă domnule Jeffries, nu înţelegi femeile. Dacă o femeie trebuie să aleagă între un nătăfleţ şi un Don Juan, de fiecare dată ea îl va alege pe Don Juan. Soţia dumitale, domnule Jeffries, este o fată încântătoare, inocentă, cinstită şi singurul fel în care ea va elimina ceva din viaţa voastră comună este de a crede că a adus pe calea cea bună un afemeiat.

Edward Jeffries rămase cu gura căscată.

— Vorbesc serios, întări domnul Parker Pyne. La ora actuală, soţia te iubeşte, dar observ semne că s-ar putea să nu mai fie aşa dacă continui să-i prezinţi imaginea unei asemenea bunătăţi şi corectitudini, care este aproape sinonimă cu plictiseala. Du-te la ea, băiete, spuse domnul Parker Pyne cu blândeţe. Mărturiseşte-i totul, adică cât de multe lucruri îţi trec prin cap. Apoi, explică-i că, din momentul în care ai întâlnit-o, ai renunţat la toată viaţa aia. Chiar ai şi furat ca să nu ajungă la urechile ei. Te va ierta plină de entuziasm.

— Dar dacă nu-i nimic cu adevărat de iertat…

— Ce este adevărul? întrebă domnul Parker Pyne. Din experienţa mea, este, de obicei, lucrul care răstoarnă căruţa! Este o axiomă fundamentală a căsniciei că trebuie să minţi o femeie. Ei îi place asta! Du-te să fii iertat, băiete! Şi trăieşte fericit pentru totdeauna după aceea. Să ştii că soţia va fi cu ochii pe tine, grijulie, în viitor, ori de câte ori va apare o femeie frumoasă; unii bărbaţi s-ar supăra, dar tu nu cred.

— Nu vreau să mă uit niciodată la o altă femeie în afară de Elsie, spuse simplu domnul Jeffries.

— Splendid, băiete, spuse domnul Parker Pyne. Dar nu i-aş spune-o, dacă aş fi în locul tău. Nici unei femei nu-i place să simtă că s-a înhămat prea uşor la o treabă.

Edward Jeffries se ridică.

— Chiar credeţi…?

— Nu cred, o ştiu prea bine, spuse hotărât domnul Parker Pyne.

SFÂRŞIT